

стратегія комунікації. Перша має відношення до входу інформації – до її обробки, зберігання, викликання, тобто до прийняття повідомлень від інших, друга – стосується виходу інформації, тобто наскільки продуктивно ми виражаємо сенс та доносимо повідомлення іншим. Якщо стратегія навчання стосується сфери рецептивного сприйняття, пам'яті, накопичення та активізації інформації у пам'яті, то для комунікативної стратегії властиво застосування вербальних та невербальних механізмів продуктивної передачі інформації.

Предметом нашого вивчення є усний аспект викладання іноземної мови. Розвиваючи навички продуктивного говоріння, слід враховувати такі мовні особливості: фонетика зв'язного мовлення, експресивні засоби, лексика та граматики, мова взаєморозуміння та взаємодії. Але знання цих мовних навичок складає лише частину вмінь, які пов'язані з продуктивним говорінням. Успіх також залежить від швидкості мислення та соціальної інтеракції. Навички швидкої обробки мовної інформації, взаємодія з іншими учасниками, швидкість реагування на інформацію, яку нам повідомляють, тут і зараз, вміння давати негайну відповідь, визначає наскільки гарними та майстерними співрозмовниками ми є.

До видів діяльності, які переважно застосовуються для досягнення комунікативної стратегії, відносяться: комунікативна гра, дискусія, презентація, симуляція, рольова гра, гра за сценарієм, анкети-запитальники та ін.

ПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ ЗВЕРТАНЬ У СУЧАСНІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Вороніна М. Ю. (Харків)

При аналізі змістовної сторони мовних одиниць ураховуються відносини, в які вступають мовці в процесі спілкування і які обумовлені конкретною комунікативною ситуацією. Одним із завдань прагматики є виявлення зв'язків між уживанням певних мовних одиниць і ситуаціями, у яких ці мовні одиниці використовуються, і у встановленні правил і норм комунікативно орієнтованої

мовної поведінки. У французькій мові одним з важливих маркерів соціальної ситуації, статусу, відносин учасників комунікації є звертання (вокатив, апелятив). У висловленні звертання несе інформаційне навантаження й здатно виконувати різні функції: вказувати на адресата висловлення, передавати відомості про ситуації спілкування, про соціальні статуси й ролі співрозмовників, про ступінь їхнього знайомства, про їхнє ієрархічне положення відносно один одного. Залежно від функцій, що виконуються у мовленні, звертання діляться на певні групи (власне звертання, звертання-характеристики, емоційно-оцінні звертання). Первинною функцією звертання є залучення уваги співрозмовника, крім цього, звертання свідчить про формальний/неформальний характер спілкування, про відношення мовця до співрозмовника, про його оцінку адресата мовлення. Від того, наскільки обрана форма звертання відповідає авторській інтенції, залежить успіх конкретного мовного акту, тому що реалізація інтенції мовця припускає розуміння його слухачем, його готовність до спілкування. Дослідження мовного матеріалу з урахуванням комунікативного наміру адресанта, обстановки протікання мовного акту й соціальних ролей комунікантів дозволяє виявити зв'язки й закономірності використання звертань у типових комунікативних ситуаціях й установити прагматичні правила їхнього вживання.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЖАНРУ ТРАГЕДІЇ У П'ЄСІ КРІСТОФЕРА МАРЛО «ЕДУАРД II»

Георгієвська В. В. (Харків)

Трагедія «Едуард II», написана 1592 р., у багатьох відношеннях відрізняється від попередніх п'єс К. Марло. Вперше письменник обрав для сюжету епізод національної історії. Драматург прагне того, щоб розвиток дії відповідав історичним фактам (які дійшли до нього з хроніки англійського історика Р. Холіншеда) і рідко удається до домислу. Письменник втілює спробу вирішити проблему поєднання «я» та інших людей в «Едуарді II». Його прагнення по новому оцінити складні, суперечливі характери, показати їх на тлі реального